

ΕΥΤΕΡΤΗ

ΗΤΟΙ

ΣΥΛΛΟΓΗ ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΠΟΙΗΜΑΤΩΝ ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΠΟΙΗΤΩΝ

ΠΥΡΡΙΧΗ

Δίστιχα Κρητικά, ὀρθιζόμενα πρὸς
τὸν πυρρίχιον χορὸν

ΠΡΟΣ
ΧΡΗΣΙΝ ΤΗΣ ΕΠΟΥΔΑΖΟΥΣΗΣ
ΝΕΟΤΗΤΟΣ

ΕΚΔΟΤΗΣ
ΣΤΑΥΡΟΣ Α. ΑΝΔΡΟΥΛΑΚΑΚΗΣ

ΕΝ ΧΑΝΙΟΙΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΣΤ. Α. ΑΝΔΡΟΥΛΑΚΑΚΙ
(Ὁδὸς Μπετόλο, παρὰ τῇ πλατείᾳ Κάτολα)

1903

ΚΡΗΤΙΚΑ 693

ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

— ΧΑΝΙΩΝ —

Αριθ. αριθ. 65.561

Χρονολ. Είσαγ. 15-9-2009

Είδικότης Περι Κρήτης

Αριθ. 889.59 / ΕΥΤ

ΕΥΤΕΡΠΗ

ΗΤΟΙ

ΣΥΛΛΟΓΗ ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΠΟΙΗΜΑΤΩΝ ΔΙΑΦΕΡΩΝ ΠΟΙΗΤΩΝ

ΠΥΡΡΙΧΗ

Δίστιχα Κρητικά, ῥυθμιζόμενα πρὸς
τὸν πυρρίχιον χορὸν

ΠΡΟΣ
ΧΡΗΣΙΝ ΤΗΣ ΣΠΟΥΔΑΖΟΥΣΗΣ
ΝΕΟΤΗΤΟΣ

ΕΚΔΟΤΗΣ

ΣΤΑΥΡΟΣ Α. ΑΝΔΡΟΥΛΑΚΑΚΗΣ

ΕΝ ΧΑΝΙΟΙΣ

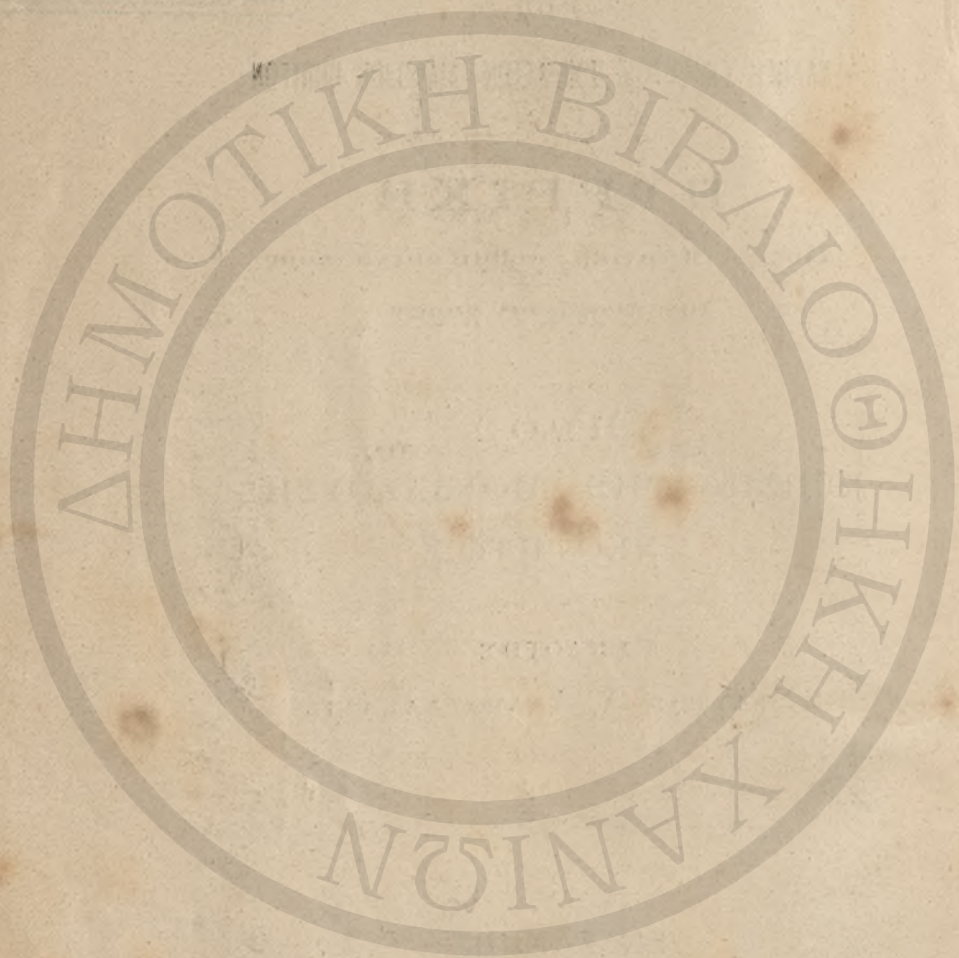
Ἐκ τοῦ τυπογραφείου Στ. Α. Ανδρουλακᾶκι

(Ὅδος Μπετόλο, παρὰ τῆ πλατεῖα Κάτολα)

1903

///
//
X.

ΠΟΛΥΧΡΟΝΙΣΜΟΣ
ΤΗΣ Α. Β. ΥΨΗΛΟΤΗΤΟΣ
ΤΟΥ ΠΡΙΓΚΙΠΟΣ
ΓΕΩΡΓΙΟΥ

Πολυχρόνιον ποιήσαι Κύριος
ὁ Θεὸς τὸν εὐσεβέστατον καὶ θεο-
φύλακτον Βασιλόπαιδα Ἡγεμόνα
ἡμῶν Γεώργιον.

Σὺν τῷ θεοσεβεστάτῳ πατρὶ Αὐ-
τοῦ Βασιλεῖ ἡμῶν Γεωργίῳ καὶ
τῇ εὐσεβεστάτῃ μητρὶ Αὐτοῦ Βα-
σιλίσσει ἡμῶν Ὁλγα.

Κύριε φύλαττε αὐτοὺς εἰς πολλὰ
ἔτη, εἰς πολλὰ ἔτη, εἰς πολλὰ ἔτη.

ΥΜΝΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΝ

(Ἐθνικὸς ὕμνος)

Σὲ γνωρίζω ἀπὸ τὴν κόψη
Τοῦ σπαθιοῦ τὴν τρομερή,
Σὲ γνωρίζω ἀπὸ τὴν ὄψη
Ποῦ μὲ βιά μετράει τὴ γῆ.

Ἄπ' τὰ κόκκαλα βγαλμένη
Τῶν Ἑλλήνων τὰ ἱερά,
Καὶ ἔς ἂν πρῶτα ἀνδρειωμένη
Χαῖρε, ὦ ! χαῖρε, Ἐλευθεριά !

Ἐκεῖ μέσα κατοικοῦσες
Πικραμμένη, ἐντροπαλή
Κ' ἓνα στόμα ἐκαρτεροῦσες
«Ἐλα πάλι» νά σου πῆ.

Ἄργειε νάρθη ἐκείνη ἡ ἡμέρα
Κι' ἦταν ὅλα σιωπηλά
Γιατί τᾶσκαζε ἡ φοβερὰ
Καὶ τὰ πλάκωνε ἡ σκλαβιά.

Δυστυχῆς παρηγορία !
Μόνη σου ἔμεινες νὰ λὲς
Περασμένα μεγαλεῖα
Καὶ διηγώντας τα νὰ κλαῖς.

Κι' ἀκαρτέρει, κι' ἀκαρτέρει
Φιλελεύθερον λαλιά,
Ἔνα ἔκτυπα τ' ἄλλο χέρι
Ἀπὸ τὴν ἀπελπισιά.

Κ' ἔλεγες πότε, ᾧ ! πότε βγάνω
Τὸ κεφάλι ἀπ' ταῖς ἐρμιαῖς ;
Κι' ἀπεκρίνοντο ἀπὸ ἴπάνω
Κλάψαις, ἄλυσαις, φωναῖς.

Τότε ἐσίκωνες τὸ βλέμμα
Μέσ' ἔς τὰ κλάυματα θολὸ
Καὶ ἔς τὸ ροῦχό σου ἔσταζε αἷμα
Πλῆθος αἷμα Ἑλληνικό.

· · · · ·
· · · · ·
· · · · ·

Διον. Σολωμὸς

ΟΛΟΝΥΚΤΙΑ ΤΗΣ ΚΡΗΤΗΣ

(Κρητικὸς ὕμνος)

Ἀπὸ φλόγες ἡ Κρήτη ζωσμένη,
Τὰ βαρεῖά της τὰ σίδερα σπᾶ
καὶ ἔσαν πρῶτα κτυπιέται κτυπᾶ
καὶ γοργῇ κατεβαίνει.

Μὲ μεγάλο θεόρατο ὄρον,
Ὅλη νιάτα πετᾶ καὶ ζωὴ
καὶ ἔσ' ἐ τόση φωτιά καὶ βοὴ
τρέμουν δάση καὶ ὄρη.

Ὅπου ῥίψη θολή τὴ ματιά της
Χίλια ὄπλα ἔς τὰς ῥάχαις λαλοῦν
καὶ χιλιάδες πετοῦν, ροβολοῦν
Τουρκομάχοι, μπροστά της.

Τιμημένο σπαθὶ ξεγυμνώνει
Πλὴν Σοιλιτάνου σπαθὶ δὲν γροικᾶ,
τὸ βαρὺ της τὸ χέρι νικᾶ
καὶ ἡ ματιά της λαβώνει.

Κτύπα κτύπα τῆς θάλασσας Σοῦλι
Κτύπα κόρη γλυκεῖα τοῦ γιαιλοῦ
τοῦ γιαιλοῦ
ἔδω ἄνδρες παλαίουν, ἄλλοῦ
ζοῦν γυναῖκες ἢ δοῦλοι.

Ἄπ' ἔδω Σελυγιῶταις Λακκιῶταις
Ἄπ' ἐκεῖ ἔστῃ φωτιά οἱ Σφακιανοὶ
Σφακιανοὶ
νὰ βοῖζη παντοῦ μιὰ φωνή
ἔς τὰς ὄσπαθιαῖς μας τὰς πρώταις.

Γ. Παράσχος

ΥΜΝΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΝ

Μεσ' ἔς τὸ αἶμα βουτημένῃ
μὲ πληγαῖς νωπαῖς ἀκόμα,
ἀπ' τῆς Κρύτης τ' ἅγιο χῶμα
ἐπετάχθη ἡ ἄλευτεριά.

Καὶ ἀγκαλιάζοντας τὴ δόξα,
τὴ δαφνοστεφανωμένῃ,
παίρνει δρόμους καὶ ἀνασταίνει
πολιτείας καὶ χωριά.

Χαιρετοῦν τόν ἐρχομό της
βροντερόφωνα τουφέκια
κ' ἀστραπαῖς καὶ ἀστροπελέκια
χύνουν λάμψη περισσή.

Καὶ φωνὴ παλνκαρῆσια
ἀπ' τὴν Ἴδη κατεβαίνει
«χαῖρε Κρήτη ἀνδρειωμένη,
χαῖρε ἐλεύθερο νησί».

Ἰωάν. Πολέμης

Ο ΠΟΘΟΣ ΜΑΣ

Δὲν εἶν' ἐδῶ ἡ πατρίδα μας
μὰ φτάνει πέρα ὡς πέρα (δις)
ποῦ κλαῖν' οἱ σκλάβοι ἀδελφοὶ
'ς τὸ σκλαβωμένο ἀγέρα. (δις)

Δὲν εἶν' ἐδῶ ἡ πατρίδα μας,
φτάνει μακρὰ καὶ γύρα (δις))
ὡς τὴ μεγάλη ἐκκλησιὰ
μὲ τὴν κλεισμένη θύρα. (δις)

Δὲν εἶν' ἐδῶ ἡ πατρίδα μας
μὰ φτάνει πέρα ὡς πέρα' (εἰς)
ποῦ τὸ σπαθὶ μας κ' ὁ Σταυρὸς
θὰ φτάσουνε μὲ μέρα. (δις)

Ο ΚΛΕΦΤΗΣ

Μαύρ' εἶν' ἡ νύχτα 'ς τὰ βουνά,
'Σ τοὺς βράχους πέφτει χιόνι,
'Σ τὰ ἄγρια, 'ς τὰ σκοτεινά,
'Σ ταῖς τράχμαις πέτραις, 'ς τὰ στενά,
'Ο κλέφτης ξεσπαθώνει.

Ἐν τῷ δεξιῷ χερί του γυμνὸ
Βαστᾶ ἀστροπελέκι·
Παλατι ἔχει τὸ βουνό,
Καὶ σκέπασμα τὸν οὐρανό,
Κ' ἐλπίδα τὸ τουφέκι.

Φεύγουν οἱ τύραννοι χλωμοὶ
Τὸ μαῦρό του μαχαίρι·
Μ' ἰδρωτὰ βρέχει τὸ ψωμί,
Ἐέρει νὰ ζήσῃ μέ τιμή,
Καὶ νὰ πεθάνῃ ἕξει.

Πήγαινε, φίλα τὴν ποδιὰ,
Ποῦ δούλοι προσκυνοῦνε,
Ἐδῶ ἔς τὰ πράσινα κλαδιὰ
Μόν ἔτ' ὀσπᾶθί τους τὰ παιδιὰ,
Καὶ τὸ Σταυρὸ φιλοῦνε.

Μητέρα, κλαίς! Ἄναχωρῶ·
Νὰ μ' εὐχηθῆς γυρεύω!
Ἐνα παιδί σου σὲ στερῶ,
Ὅμως νὰ ζήσω δὲν ἔμπορῶ,
Τοὺς Τούρκους νὰ δουλεύω.

Βαρειά, βαρειά βουύζ' ἡ γῆ! . . .
Ἐνα τουφέκι πέφτει,
Παντοῦ τρομάρα καὶ σφαγή,
Ἐδῶ φυγὴ καὶ ἐκεῖ πληγή! . . .
Ἐσκοτώσαν τὸν κλέφτη.

Σύντροφοι ἄσκηποι, πεζαί,
Τὸν φέρνουν λυπημένοι,
Καὶ τραγουδοῦν ὄλοι μαζί,
« Ἐλεύθερος ὁ κλέφτης ζῆ
Κ' ἐλεύθερος πεθαίνει ».

ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

*Ὅσῳ ζῆ ὁ κόσμος ὅλος,
ὅσῳ ζῆ ἡ γῆ θὰ ζῆ
τ' ὄνομά σου, ὦ Ἑλλάς μου,
καὶ ἡ δόξα σου μαζί. (δις)

Ἐκ τῶν ἄμνων τῆς Λιβύης
εἰς τοὺς πάγους τοῦ βορᾶ,
τὸ ὄνομά σου φέρο' ἡ φήμη
καὶ ἡ δόξα σου περᾶ. (δις)

Σὺ διδάσκαλος τοῦ κόσμου,
σὺ τῆς γῆς ὅλης τροφός,
σὺ πυξίς τῆς διανοίας,
σὺ τοῦ πνεύματος τὸ φῶς. (δις)

*Ἄν σὲ λησιμονῆ ἀγνώμων,
ἀσθενεὶ ὁ ἰσχυρός,
εἶνε Νέμεσις καὶ δίκη,
εἶναι πλάστῃς τιμωρός. (δις)

*Ὅπως ἔδωκες, θὰ δώσης,
θὰ ζητήσουν ὡς ζητεῖς,
θὰ γενῆς καὶ πάλιν
φῶτων καὶ πολιτισμοῦ κοιτίς. (δις)

ΣΤΗΝ ΜΗΤΕΡΑ ΜΑΣ

Πόσο πονῶ 'ς ἂν θυμηθῶ πῶς ἤμαστε μικρά σου,
πῶς δὲν ἀκοῦμε τοὺς παλμοὺς τῆς μητρικῆς καρ-
[διᾶς σου·

Πῶς δὲν ἀκοῦμε τὴ γλυκεῖά καὶ ἅγια φωνή σου,
πῶς δὲ γιορτάζομε καὶ 'μεῖς, Μάννα γλυκεῖά, μαζί
[σου,

✓ Πονῶ, καὶ τότε ἡ πληγὴ μονάχα θὲ νὰ γιάνη,
τότε τῆς μαύρης μας καρδιάς ὁ πόνος θὰ γλυκάνη,

Σὰν θὰ μᾶς σφίξης τὰ φτωχὰ ἔς ὀλόθερμη ἀγκάλη,
'σὰν θὰ μᾶς δώσης δηὸ γλυκὰ ἔς τὸ μέτωπο φιλιῖ·
Σὰν γείνης ὅπως κι' ἄλλοτε ἔς τὸν κόσμον πιὸ μεγάλη,
σὰν τὸν δικό σου κάμωμε, δικό μας βασιλῆα.

Σημαία μας ἔσ' ἀν κάμωμε τὴν ἴδια τὴ δική σου
καὶ ἐορτάζωμε καὶ 'μεῖς σὰν ἄλλοτε μαζί σου.

Τότε θὰ παύση τῆς καρδιάς ὁ πόνος καὶ ἡ λαχτάρα,
τότ' ἀπ' τὰ δόγματα στήθια μας θὰ φύγη ἡ τρομάρα.

Κ. Διγενάκης

ΒΑΣΙΛΙΚΟΣ ΥΜΝΟΣ

Θεὲ σὺ ὁ δεσπότης νόων καὶ καρδιῶν
τὸν Βασιλέα σῶζον καὶ σῶζον τὸν λαόν. (δις)
Σὺ ὁ χορηγὸς τῶν φώτων, προστάτης ὁ κοι-
νός] νός]
Γεώργιον τὸν πρῶτον ὀδήγει εὐμενῶς.

Τὴν χεῖρα τείνε ἴσως χαρίτων δαψιλῆ
Κ' ἐπὶ τῆς βασιλείσης, ἣν ἡ Ἑλλὰς φιλεῖ.
Κ' ἐπίβλεπε φυλάττων κα' ἐπὶ τῶν σεβαστῶν
καὶ τῶ λαῶ φιλιτάτων βασιλικῶν βλαστῶν.

Τὴν σὴν κληρονομίαν προστάτειε εὐλογῶν,
ἣν ἔδειξε π' οὐσίαν πολύδοξος ἀγών.
Καὶ εἰς τοῦ Βασιλέως χορήγει τὴν ἰσχύν,
τὴν νίκην καὶ τὸ κλέος καὶ τὴν ὑπεροχίν.

Α. Ραγκαβῆς

Ποῖος δὲν γιορτάζει σήμερο, ποῖος Κρητικὸς δὲν
καὶ ποῖος δὲν κλαίει ἀπὸ χαρᾶ καὶ ποῖος δὲν συγχι-
[χαίρει
[νεῖται;
ἔς τῆς Κρήτης τὴν Ἀνάστασι ποῖος δάφνη δὲν προσ-
[φέρει
τοὺς ἥρωας ποῦ πέθαναν ποῖος δὲν τοὺς ἐνθυμεῖται;

Ποῖος δὲν γιορτάζει σήμερο, ποῖα στήθη πενεμένα
δὲν λησιμονοῦν τὰ βάσανα καὶ τῆς σκλαβιάς τοὺς
καὶ ποιαῖς μαννάδαις ἄμοιραις ποῦχουν παιδιὰ θαυ-
[χρονοὺς
[μένα
εἰς τὴ γιορτὴ τὴ σημερινὴ δὲν λησιμονοῦν τοὺς πό-
[νοὺς!

Ὅλοι γιορτάζουν σήμερο τὴ μέρα τὴ μεγάλη
κι' αὐτὰ τὰ ὄρη τὰ Λευκά κι' ὁ Γέρω Ψηλορείτης
καὶ ὁ βροσκὸς εἰς τὸ βουνὸ μὲ τὸ ἀπδόνι ψάλλει
τραγοῦδι τῆς ἐλευθερίας τῆς δοξασμένης Κρήτης.

Ψάλλω κ' ἐγὼ τὴ Δευτεριά, Πατρίς μου ἀγαπημένη,
σκύφτω φιλῶ τὸ ἐνδοξο καὶ ἅγιό σου χῶμα.
καὶ προσκυνῶ τὴ μνήμη σας μάρτυρες δοξασμένοι
ποῦ τὰ κορμιά σας ἄταφα ἔς τοὺς βράχους εἶν' ἀκόμα.

Ξεχνῶ τοὺς πόνους τῆς σκλαβιάς εἰς τὴν ἐλευθε-
[ριά σου
καὶ εορτάζω σήμερο τὴν ἀναγέννησί σου.
Πατρίς καὶ σὺ λησιμόνησε τοὺς πόνους τῆς καρδιάς σου
κ' ἐώρτασε μαζί μ' ἐμᾶς τὴ νεκρανάστασί σου.

Με σπαθιά ξεγυμνωμένα
τὰ καθμένα μου παιδιά
τόσα χρόνια γιὰ τὰ σένα
πολεμοῦσαν λευθεριά. (δις)

Σὰν στομοῶναν τὰ μαχαίρια
καί ἐλνγίζαν τὰ σπαθιά
μὲ τὰ δόντια μὲ τὰ χέρια
ἐσπαράσαν τὴ σκλαβιά. (δις)

Κ' εἰς τὸ αἷμά μου πνιγμένη,
ὄταν εἶδαν τὴ σκλαβιά,
τότε 'φώναξ' ἡ οἰκουμένη
«Κρήτ' ἀξίζεις λευθεριά». (δις)

25

ΣΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΗΣ ΣΚΛΑΒΙΑΣ

I

'Η φαντασία μου γοργή πετᾷ
εἰς τῆς σκλαβιάς τὰ πικραμμένα χρόνια
ποῦ ἡ Κρήτη 'ε τὰ δεσμά με κατατρόνια
ὑπέφερε μαρτύρια φρικτά.

'Ἐστέναζε ἡ Κρήτη ἡ φτωχὴ
χρόνια πικρὰ 'ε τὰ σίδερα δεμένη
σὲ μιά σπηλιά καθότανε θλιμμένη
μέρα καὶ νύκτα ἡ δόλια μοναχὴ.

Μέρα καὶ νύκτα στέναζε βαρειά
καὶ τῆς σκλαβιάς ὁ πόνος τὴ θερίζει
εἰς τὰ βουνα καὶ πάνω τριγυρίζει
γυρεύοντας νὰ βρῆ παρηγοριά.

Περνούσανε τὰ χρόνια τὰ πικρὰ
μὲ βάσανα καὶ πίκραις εἰς τὰ χεῖλη
καὶ πάντα περιμέναν ν' ἀνατεῖλη,
ἡ μέρα ποῦ θὰ φέρη τὴ χαρὰ.

Μιά μέρα ἀπ' τὸν ὕπνο τὸ θαθὺ
ξυπνήσαν τὰ παρὰ τ' ἀνδρειωμένα,
ζώνονται τ' ἄρματα τὰ τιμημένα
καὶ πλάνουν τ' ἀλαφροὺς τὸ σπαθί.

Καὶ παίρνουν δίπλα λόγγους καὶ βουναὶ
κ' ἐπολεμοῦσαν νύκτα καὶ ἡμέρα
στενάζ' ἡ μάνα, κλαίει ἡ θυγατέρα
πικραίνουν τὴ καρδιά των τὰ δεινά.

Τὸ Καρβοβύλλι' εἰς τὰ βουναὶ θρονιᾶ,
ἡ Δόξα στεφανώνει τὰ λλοντάρια
πεθαίνουν μὲ τιμὴ τὰ παληκάρια
κ' ἡ λευθεριά τὴν Κρήτη χαίρειτᾶ

Ξημέρωσε ἡ μέρα ἡ ποθητὴ
ἡ Λευθεριά πετᾶ 'ς ὅλη τὴν Κρήτη
κ' ἀπ' ταῖς κορφαῖς τοῦ Γέρω Ψηλορείτη
φωνὴ γροικῶ ἀγγέλου δυνατή.

« Τὰ βάσανά μας Κρήτες πύθουν πλιά
« ἡ Κρήτη πλέον εἶνε ἐλευθέρα
« Ξημέρωσε γιὰ σᾶς χρυσὴ ἡμέρα
« Ξεχάσετε τὴ μαύρη τὴ σκλαδιά.

II

Ξεχνῶ τοὺς πόνους εἰς τὴ λευθεριά
Καὶ τὸ Θεό μας τὸν καλὸ δοξάζω
Τῆς Κρήτης τὴν Ἀνάστασι γιορτάζω
Κ' αἰσθάνομαι γλυκεῖα πορηγοριά.

Μ' ὅλη μου ὅμως τὴ γλυκεῖα χαρὰ
'ς ἂν θυμηθῶ πῶς κατὶ μᾶς χωρίζει
'πὸ τὴ γλυκεῖα τὴ μάνα, μού ξεσχίζει
μιά θλίψη τὴν καρδιά μου τρομερά.

Μέρα και νύκτα αὐτὴ ἡ συλλογὴ
ταράσσει τὴν ψυχὴν μου καὶ μὲ πικραίνει
καὶ κάθε ὥρα ἔς τὴν καρδίᾳ μου φέρνει
βαθειὰ βαθειὰ μὲν φριδερὴ πληγὴ.

Καὶ τότε μόνο θὰ χαρῶ ἡ καρδίᾳ
ἐὰν ἡ γλυκεῖά μας Μάννα θὰ τὰ βάλῃ
εἰς τὴν θερμὴν καὶ μητρικὴν ἀγκάλῃ
τὰ ὄρφανὰ καὶ δόγλια τῆς παιδιᾶ.

Κ. Διγενάκης

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΣΗΜΑΙΑ

Σκέπασε, Μάννα, σκέπασε
γαλανομμάτα κόρη
καθὼς ἐσκέπασες ἡμᾶς
καὶ τᾶλλα τὰ παιδιὰ σου.

Ροδόλα χώραις καὶ χοριὰ
καὶ θάλασσαις καὶ ὄρη
καὶ βάλτα μεσ' τὴν πλατειὰ
καὶ γειλανὴ σκιά σου. (δις)

Λυπήσου τόσα ὄρφανὰ
ἀστέρια τ' οὐρανοῦ σου
καὶ μὲ τὸν ἴσκιό σκέπασε
καὶ κείνα τοῦ Σταυροῦ σου.

Τόσοι χειμῶνες σκοτεινοὶ
ἐπέρασαν καὶ χρόνια
τόσαις ὀλόμανθραις νυχτῆσι
ἀφώτισταις ἡμέραις. (δις)

Τόσων καιρῶν ἐλυώσανε
κατηραμένα χιόνια,
Κ' ὄρφανές σου ἔξ' ἐζιποῦν
ἀκόμη θυγατέρες.

Μητροιά 'ς αὐταῖς μόνον'ς ἡμᾶς
ἐφάνηκες μητέρα
ἔλα κ' ἐδῶ, ἔλα κ' ἐδῶ
ἐλευθερίας ἀγέρα. (δίς)

Η ΛΡΑΠΗ ΤΗΣ ΠΑΤΡΙΔΟΣ

Σὲ ἀγαπῶ, πατρίς μου,
'Η τέρωις τῆς ψυχῆς μου,
Σὲ ἀγαπῶ, πατρίς μου!

Μακράν σου πῶς νὰ ζήσω ;
Πῶς νὰ σὲ λησιμονήσω ;
Σὲ ἀγαπῶ, πατρίς μου!

Πρὸς σὲ, πατρίς, λατρεῖαν
Θὰ ἔχω αἰωνίαν,
Σὲ ἀγαπῶ, πατρίς μου!

'Ελλὰς, τὸ καύχημά μου
Καὶ δόξα καὶ χαρά μου,
Σὲ ἀγαπῶ, πατρίς μου.

'Αλ. Κατακουζηνὸς

Ο ΕΛΛΗΝ ΤΗΣ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ

Σὰν δὲ κόπτη τὸ σπαθί μου
ἢ αἰχμὴ σὰν δὲν τρυπάρ,
'Η ψυχὴ δὲν λησιμονάει
πῶς ἐπλάσθη ἐλληνικὴ. (δίς)

Τῶν ἐχθρῶν μισῶ τὰ δῶρα
δὲν τὰ θέλω, ἄς τὰ κρατοῦνε,
Τοὺς μισῶ καὶ ἄς μὲ μισοῦνε
προτιμῶ τὴν φυλακὴν. (δις)

Τοῦ βουλγαρισμοῦ ἡ ψόρα
Μακεδόνα δὲν μολύνει,
Οὐδὲ τὸν ἀπομακρύνει
ἀπὸ τὸν ἑλληνισμόν. (δις)

Εἶμαι Ἕλληνας, τὸ καυχῶμαι,
ξεύρω τὴν καταγωγὴ μου·
Ἡ ἑλληνικὴ ψυχὴ μου
Ἐλευθέρα πάντα ζῆ. (δις)

Ο ΜΕΛΛΩΝ ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ

Στρατιώτης ! πῶς μ' ἀρέσει
στρατιώτης ἔς τὸ στρατό
Νᾶχω δακτυλίδι μέσση
καὶ κορμάκι τορνευτό. (δις)

Τὸ τουφέκι μου ἔς τὸν ὄμο
τὸ σπαθί μου ἔς τὸ πλευρό,
Νᾶχω πίστη μου καὶ νόμο
τῆ σημαία μὲ Σταυρό. (δις)

Καὶ μ' ἀνδρειωμένο βλέμμα
καὶ τυφλὴν ὑπακοήν,
Ν' αἰσθῶ τὸ νέο μου αἷμα
καὶ τὴν πρόσκαιρον ζωὴν. (δις)

Καὶ νὰ σφύρω τὴ λεπίδα
τοῦ σπαθιοῦ μου τροχητῆ,
Νὰ δοξάσω τὴν πατρίδα,
ὅπου καὶ ὅπως τάπαιτεϊ. (δις)

Νὰ σ' ἀφήσω τώρα πρέπει
ὦ γενέθλιός μου γῆ,
Κλαῖον τ' ὄμμα μου σὲ βλέπει
καὶ ἡ καρδία μου ἀλαγεί.

Πλὴν ἂν φεύγω καὶ σ' ἀφίνω
δὲν φοβοῦμαι, μὴ φοβοῦ,
Τέκνον σου παντοῦ θὰ γείνω
καὶ σὺ μήτηρ μου παντοῦ.

Τῶν ὁρέων σου ἡ θέα
ὄνειρόν μου θὰ γενῆ,
καὶ παρήγορος ἰδέα
οἱ γλαυκοὶ σου ὀφθαλμοὶ.

Τὴν ψυχὴ μου θὰ θερμαίνῃ
τοῦ ἡλίου σου τὸ φῶς
καὶ ἡ μνήμη σου θὰ μένῃ
τῆς χαρᾶς μου ἡ τροφός.

ΣΤΟΥΣ ΗΡΩΑΣ ΜΑΣ

Τῆς Πατρίδος τὰ ξεφτέρια τὰ δαφνοστεφανωμένα
ποῦ δὲν ἔσκυψαν κεφάλι 'ς τοῦ τυράννου βασιλεῖα
καὶ 'ς τοὺς χρόνους τῆς σκληρῆς μας ἦσαν τὰ ἄρματα ζω-
[σμένα
'ἂν τὰ βλέπω νοῦς πετᾷ εἰς τὰ χρόνια τὰ παλιὰ.

Καμαρώνω τοὺς λεβένταις 'ς ἂν τοὺς βίεπω νὰ διαβαίνουν
καὶ θυμοῦμαι τῆς σκληρῆς πικρῆ τὴν ἐποχὴ
ποῦ πετοῦσαν 'ς ἂν γεράκια ὡς γνωρίζαν νὰ πεθαίνουν
κ' εἶχαν γόνον τὴν Πατρίδα καὶ τὴν Πίστιν 'ς τὴν ψυχῇ.

Πέρασαν τὰ χρόνια ἐκείνα τὰ τρισὲν δόξα τὰ χρόνια
καὶ τὰ ἄρματα ἐκείνα ποῦ βροντοῦσαν μιὰ φορὰ
εἰς τοὺς τοίχους κρεμασμένα μὲ περίσσια καταφρόνια
ἔρημα καὶ σκουρισμένα σιωποῦνε θλιβερά.

Οἱ λιθένταις κουρασμένοι ἔγυραν νὰ ζαποστάσουν
μὲ μεγάλη περηφάνια εἰς τῆς δόξης τὰ κλαριά
καὶ τὰ βάσανα τοὺς πόνους εἰς τὸν ἴσκιον νὰ ξεχάσουν
καὶ γλυκὰ νὰ τραγουδήσουν «Χαῖρε, ὦ χαῖρε ἔλευ-
[θεριά.

Ποῖός τὸ ζευρεῖ ἂν καὶ πάλι ἔρθῃ μέρα εὐλογημένη
νὰ ζωσθοῦν τὰ ἄρματά τους εἰς τὴ μέση μιὰ φορὰ
νὰ πετάξουν σὰν καὶ ῥῶτα ἔς ἄλλη γῶρα σκλαβωμένη
καὶ ἔς ἀδέρφια σκλαβωμένα νὰ σκορπίσουν τὴ χαρά.

Κ. Διγενάκης

35

Ο ΝΕΑΡΟΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ

Μητέρα δός μου μιὰ εὐχή,
Κ' ἔλα νὰ σε φιλήσω,
Μισεύω αὐριον ταχὺ
Καὶ πάω νὰ πολεμήσω.

Θὰ πᾶμε ὅλα τὰ παιδιά,
ὅλα μὲ μιὰ ἐλπίδα,
Γιατ' ἔχομ' ὅλα μιὰ καρδιά
Καὶ ὅλα μιὰ πατρίδα.

Φέρτ' τοῦ πατέρα τὸ σπαθί,
ποῦ κρέμετ' ἐκεῖ πάνω,
Ἢ μέση μου νὰ τὸ ζωσθῆ,
Μαζὶ του νὰποθάνω.

Μὴν κλαῖς καὶ μὲ κρατεῖς σφικτὸ
Εἰς τὴ γλυκεῖά σου ἀγκάλῃ*
Εἶνε ἡ εὐχὴ σου φυλακτό,
Καὶ θάρθῳ πίσω πάλι.

25

ΣΤΟΝ ΠΡΟΦΗΤΗ ΗΛΙΑ *

Πόσαις φοραῖς περιήφανο καὶ ἅγιο μοναστῆρι
εἰς τὸ μικρὸ τὸ θόλο σου σὲ χρόνια πε-
[ρασμένα
ξενύχτησαν χαρούμενα σὰν νᾶνε πανηγύρι
μὲ τὸ τουφέκι 'ς τὸ πλευρὸ λιοντάρια δοξα-
[σμένα!

Πόσαις φοραῖς μεσάνυκτα 'ς τὸ κρῦο 'ς τὸ σκοτάδι
μπροστά 'ς τ' ἅγιο σου κόνισμα γονατιστοὺς
[δὲν εἶδες
λεβένταις νά προσεύχωνται 'ς τὸ ἅγιο μας σημάδι
καὶ 'ς τὸ θεὸ μας μοναχά ν' ἀφήνουν τὰς ἐλ-
[πίδες

Πόσαις φοραῖς δὲν ἄκουσες χαρούμενο τραγοῦδι
ποῦ ἐτραγοῦδαε ὁ σκοπὸς «ὡς πότε παλιν-
[κάρια . . . »
πόσαις φοραῖς δὲν ἐβλεπες 'ς τὸ πράσινο λιγυλοῦδι
νά πλέουν μεσ' 'ς τὸ αἷμά τους ἀγρυμντα
[λιοντάρια

* Ὁ ἱστορικὸς οὗτος ναΐσκος, κείμενος ἐπὶ τῶν ὑπερῶν τῆς Χα-
λέπας λόφων, ὑπήρξεν ὁ προμαχὼν τῶν ἐπαναστατῶν κατὰ τὴν τε-
λευταίαν ὑπελευθερωτικὴν ἐπανάστασιν. Ἐνταῦθα δὲ ἐβόησαν οἱ ἴσθια
οἱ ἐπααστάται ὑπὸ τῶν εὐρωπαϊκῶν στόλων.

Ο ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ

Α'.

Ἔλα μπτέρα μου γλυκειά, γλυκειά μου μάννα ἔλα,
Φέρ νὰ φορέσω τὴν κοντὴ τῆς μάχης φουστανέλλα,
Καὶ τὸ στερνό σου δῶσέ μου φιλί σου εἰς τὰ
[χείλη,
Ξεκρέμασέ μου τὸ σπαθὶ τὸ μαῦρο καρνοφύλλι.
Καὶ φέρ νὰ τὰ φορέσω
Κι εὐχίσου, μάννα, νικητῆς νὰ ἔλθω ἢ νὰ
[πέσω.

Β'

Βουρκώνεις, μάννα, ποῦ μ' ἀκούς, λυπεῖσαι ποῦ σ'
[ἀφίνω
Ἔνα παιδὶ σ' ἀπέμεινε, σὲ παραιτᾷ κ' ἐκεῖνο.
Γιὰ σκύψε, μάννα, κάτω διὲ γιὰ κύττα παρε-
[κάτω
Τρακόσοι νέοι εἶμεθα, τρακόσοι εἰς τὸ κάμπο.
ᾠ! φέρ' νὰ τὰ φορέσω
Κ' εὐχίσου, μάννα, νικητῆς νὰ ἔλθω ἢ
[νὰ πέσω.

Γ'

Ὅποτεν ἤμουνα μικρὸς ὀκτὼ χρονῶν, μπτέρα,
Καὶ σ' ἔρωτοῦσα πῶς κ' ἐγὼ δὲν ἔχω πλειά πατέρα,
Δὲν ἐπετοῦσες εἰς τὴν γῆν τὴν ρόκα ποῦ κρα-
[τοῦσες
Δὲν μ' ἀρπαζες ἔς τὴν ἀγκαλιὰ καὶ μὲ θερμο-
[φιλοῦσες;
Καὶ μ' ἔλεγες νὰ ζήσω,
Νὰ ζήσω τὸν πατέρα μου ἐγὼ νὰ ἐκδικήσω;

Δ'

Καὶ τοὺς φρικτοὺς πολέμους σας μὲ ἱστοροῦσες ὄ-
[λους

Τὰ λίγα σας στρατεύματα καὶ τοῦ ἐχθροῦ τοὺς στό-
[λους

Καὶ τὰ ἀνδραγαθήματα τὰ τόσα τοῦ πατρός μου.

Κ' ὅταν τὸν εἶδες νὰ σφαγῇ ἔμπρός σου καὶ
[ἔμπρός μου

Δὲν εὐχέσο νὰ ζήσω,

Νὰ ζήσω τὸν πατέρα μου ἐγὼ νὰ ἐκδικήσω;

Ε'

Καὶ ἔλεγες ἄς μὲ ἰδῆς κ' ἐγὼ νὰ μεγαλώσω

Τὸ σπαθὶ σὰν τὸν πατέρα μου 'ς τὴν μέση μου νὰ
[ζώσω,

Καὶ σὰν αὐτὸν ἥρωϊκὰ κ' ἐγὼ νὰ πολεμήσω.

Νὰ πέσω μέσα 'ς τὴν Τουρκιὰ νὰ κόψω, καὶ θε-
[ρίσω,

Καὶ νικητὴς ὀπίσω

Νὰ με ἰδῆς δὲν νύχέσο, μπτέρα, νὰ
[γυρίσω;

Στ'

Ἴδού ἐκείνη ἔφθασε ἡ ποθουμένη ὥρα

ἽΩ φέρο' τα φέρο' τα μάννα μου, νὰ τὰ φορέσω τώρα.

Δὲν θὰ τὰ οἴλω παρ' ἀφοῦ μὲ κάμουνε κομμάτια

ἽΩ ἔλα ξαναφίλει με 'ς χεῖλι καὶ 'ς τὰ μάτια.

Καὶ σοβαρὰ εἶπέ μου

Λάβε τὰ ὄπλα καὶ ἡ τὰν ἡ ἐπὶ τὰν υἱέ μου.

᾿Σ ΚΡΗΤΙΚΗ ΣΗΜΛΙΑ

Μὴ σου φανῆ παράξενο τὸ κόκκινὸ τῆς χροῶμα,
᾿ς τὸ αἶμα ἐβουτήχθηκε καὶ φαίνεται ἀκόμα.

Εἶνε ἡ ἴδια ἡ γνωστὴ του ᾿Εθνους ἡ ἐλπίδα,
ποῦ ἔφερε τῆς λευθεριᾶς τὸ φῶς εἰς τὴν πα-
[τρίδα.

II. Φωτεινὸς

ΤΟ ΑΚΡΩΤΗΡΙ

Περὶφανο ᾿Ακρωτῆρί μου
ἡ δόξα σοῖναι τόση,
ποῦ δὲν μπορεῖ ψηλότερα
ἡ δόξα νὰ ψηλώσῃ.

Γιατὶ ἂν ἐβγαίνε ψηλὰ
ὀλίγο τι ἀκόμα.
τότε θὰ ἦσουν οὐρανὸς
καὶ δὲν θὰ ἦσουν χῶμα.

ΠΡΟΣΕΥΧΗ

Δός μοι, δέσποινα Μαρία,
Δός μοι τὴν βοήθειάν σου,
Καὶ ποτὲ, ποτὲ μακρὰν σου
Μὴ μ' ἀφίνεις, Παναγία.

Χάριζέ μου τὴν ὑγείαν
Κάμε με καλὸν παιδίον
Νὰ πηγαίνω ᾿ς τὸ σχολεῖον
Ν' ἀγαπῶ τὴν εὐταξίαν.

“Ακουε μὲ προθυμίαν
τὴν φωνὴν τῆς προσευχῆς μου
Δίδε εἰς τοὺς καλοὺς γονεῖς μου
καὶ πᾶσαν εὐτυχίαν.

Ἄλ. Κατακουζηνός

✠

ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟΝ

Λαμπρὰ σήμερον ἡμέρα
ἀνατέλλει δι' ἡμᾶς
πρόκειται ἀγὼν εἰς δόξαν
εἰς βραβεῖα, εἰς τιμὰς.

Ἄξιοι αὐτῶν φανῶμεν
ὅλοι, ὧ συμμαθηταί,
ἀμιλλώμενοι ὡς μεγάλοι
τῆς παιδείας ἐρασταί.

Ἔχομεν ἀγωνοθέτην,
τὴν πατρίδα τοὺς γονεῖς,
κι' ἄλλον νέον μουσηγέτην
καὶ ἐλπίδας ἀκραίφνεϊς.

Τοὺς προγόνους μας ἐκείνους
Ἑλλήνας τοὺς παλαιούς
ἢ σοφία εἰς τὸν κόσμον
ἔδειξε ὅλους θαυμαστούς.

Ἡ παιδεία εἶναι δόξα,
εἶναι ἀληθὴς τιμὴ,
εἶναι πλοῦτος, εὐτυχία,
ἐνδοξος ἀνταμοιβή,

ὦ ναί, ὄντες φωτισμένοι
ἐνδοξοὶ καὶ εὐτυχεῖς.
θὰ φανῶμεν τῶν προγόνων
ὄντως ἄξιοι κ' ἡμεῖς.

ΕΝ Τῷ ΓΥΜΝΑΣΤΗΡΙῳ

Δεῦτε ἀδελφοὶ γενναῖοι,
ἀπ' τὸ σπουδαστήριον
δράμωμεν προθύμως νέοι
εἰς τὸ Γυμναστήριον. (1-2) (δὺς)

Πατρικὴν κληρονομίαν
τοῦ νὰ γυμναζώμεθα
ἔχομεν παραγγελίαν
καὶ νὰ ἐξασκώμεθα. (1-2) (δὺς)

Καθ' ἐκάστην ὥραν μίαν
γύμνασιν ἂν κάμνωμεν,
τῶν μελῶν τὴν εὐρωστίαν
βαθμυδὸν αὐξάνομεν. (1-2) (δὺς)

Ἵγιες τηροῦμεν οὕτω
σῶμα τὸ ἡμέτερον
ἐνοικεῖ δ' ὁ νοῦς εἰς τοῦτο
τότε ὑγιέστερον. (1-2) (δὺς)

ΕΜΒΑΤΗΡΙΟΝ ΑΓΩΝΩΝ

Ἐδῶ ἔστην ξακουστὴ μπτέρα
ἐδῶ ἔστη γῆ τῆ λατρευτῆ
Ποῦ ἀδελφωθήκανε μιὰ μέρα
ἢ εὐμορφιά κ' ἢ ἀρετῆ.

Ἄγωνές μᾶς καλοῦνε πάλι
πολύχαροι καὶ εὐγενικοί,
Ἐνθύμησις γλυκεῖα προβάλλει,
ἄπειρα λάμψη ἑλληνική.

Ἐσὺ ποῦ φάνηκες πατρίδα
πηγὴ φωτὸς ἀληθινοῦ
Πᾶρε τοῦ ἡλίου τὴν ἀκτίδα
ἀπ' τὴν γαλήνην τοῦρανοῦ.

Ἄπ' τῶν βουνῶν μᾶς τὸ καμᾶρι
ἀπ' τοῦ πελάγου τὴν ὄρμην
Καὶ δός μας δύναμι καὶ χάρι
καὶ δός μας νίκην καὶ τιμὴν.

Ἐλάτε τῆς παλαίστρας φίλοι
Ἕλληνες, ἄνδρες, νέοι, παιδιὰ
Κ' ἄς εὐχηθῆ τὸ κάθε χεῖλι
κ' ἄς τὸ θελήσῃ κ' ἡ καρδιά.

Ἐδῶ ἔς τὴν ξακουστὴν μητέρα
ἐδῶ ἔς τὴ γῆν τὴ λατρευτὴν,
Π' ἀδελφωθήκανε μιὰ μέρα
ἢ εὐμορφιά κ' ἢ ἀρετὴ.

Κ. Μάνος

ΤΟ ΕΚΚΛΗΣΙΑΚΙ

Εἰς τὸ βουνὸ ἕψηλά ἐκεῖ
εἶναι ἐκκλησιὰ ἐρημική.
τὸ σῆμαντρό της δὲ κτυπᾷ
δὲν ἔχει ψάλτη οἷδὲ παπᾶ.

Ἐνα κανοῦλι θαμπερό
καὶ ἓνα πέτρινο Σταυρό
ἔχει στολίδι μοναχό
τὸ ἐκκλησιάκι τὸ πτωχό.

Ἄλλ' ὁ διαβάτης ἔσ' ἂν περῶ
στέκεται καὶ τὸ προσκυνῶ
καὶ μὲ εὐλάβειαν πολλὴν
τὸν ὕσπρο του Σταυρὸ φιλεῖ.

Ἐπάνω ἔσ' τὸ Σταυρὸ ἐκεῖ
εἶνε εἰκόνα μυστικὴ
μ' αἷμα τὴν ἔγραψε ὁ Θεός
καὶ τὴν λατρεύει ὁ λαός.

Ἔξ.

Ο ΜΑΤΟΣ

Ὁ Μάιος μας ἔφθασεν,
Ἐμπρὸς βῆμα ταχύ,
Νὰ τὸν προσυπαντήσωμεν,
Παιδιά, ἔς τὴν ἔσοχή.

Δῶρα ἔς τὰ χέρια του πολλὰ
Καὶ εὐμορφα κρατεῖ
Καὶ τὰ μοιράζει γελαστός
Εἰς ὅποιον τοῦ ζητεῖ.

Φέρει τραγούδια καὶ χαραῖς,
Λουλούδια καὶ ὄροσιά
Καὶ μυρωδάτη ἴφ' ὄρεσε,
Ὠραία φορεσιά.

Πᾶμε κ' ἡμεῖς νὰ πάρωμε,
Μὴν χάνωμεν καιρό,
Μᾶς φθάν' ἓνα τριαντάφυλλο,
Ἐνα κλαδὶ χλωρό.

Η ΑΝΟΙΞΙΣ

Ἐν δύο τρία τέσσερα
ἐμπρὸς ἐμπρὸς παιδιὰ
ἦλθε καὶ πάλιν ἀνοιξίς
ἀνθῆσαν τὰ κλαδιά.

Πᾶμε κι' ἐμεῖς νὰ πάρωμε
ἀέρα καθαρὸ,
νὰ πιοῦμε κι' ἀπ' τὸν ποταμὸ
κρυστάλλινο νερό.

Ἐκεῖ 'ς τὴ γλόη τοῦ βουνοῦ
μέ θῆμα σταθερό,
ἀδελφωμένοι: ὅλοι μας
θὰ στήσωμε χορὸ.

Γυρίσετε τὸ βλέμμα σας
'ς τὰ χιόνια τῶν βουνῶν
κουτάξτε' ἀπὸ πάνω μας
ώρατον οὐρανόν.

Ἔτσι ναι κι' ἡ σημαία μας
Ἐκείνη ἡ γλυκειά,
δύο τέτοια χρώματα φορεῖ
μέ τόσην εὐμορφιά.

Εἶναι ψηλὴ σὰν τὰ βουνὰ
πλατειὰ ὡς οὐρανός,
κι' ἀπλώνεται κυματιστὴ
ὡσὰν ὠκεανός.

Μας βλέπετε ἀπὸ μακρὰ
μαννοῦλα καὶ γελάς
ὅλοι παδιὰ μέ μιὰ φωνὴ
νὰ ζήση ἡ Ἑλλάς.

Ἰω. Βῆχος

Η ΑΝΟΙΞΙΣ

Ἦθε παλ' ἡ ἀνοιξις
ἦλθεν τὰ λουλούδια.
Πράσινα ἡ γῆ φορεῖ
καὶ ἀνθίζει τὸ κλαρί
Καὶ παντοῦ χαρᾶς χοροὶ
καὶ χαρᾶς τραγούδια.
Ἐλάωσαν σταῖς κορυφαῖς
τῶν βουνῶν τὰ χιόνια
ἀνοιξ' ἡ τριανταφυλλιά.
Κ' εἰς τὴν πρώτην τους φωλιά
ἦλθεν πάλιν τὰ πουλιά,
κ' ἦλθεν τὰ ἡδόνια.
Ὅλ' ἡ φύσις χαρωπὴ
χαίρεται καὶ ψάλλει.
Ψάλλετε καὶ σεῖς παιδιά,
μὲ χαρούμενη καρδιά
Ὅ χερμῶνας τὰ κλαδιά
θὰ μαράνη πάλι.

Ἄγγ. Βλάχος

ΤΟ ΑΡΝΑΚΙ

Ἄρνάκι ἄσπρο καὶ παχύ,
τῆς μάννας του καμάρι,
ἐβγῆκεν εἰς τὴν ἐξοχή,
καὶ ἔς τὸ χλωρὸ χορτάρι.
Ἄπ' τὴ χαρὰ του τὴ πολλὴ
ἀπόσεκτα πιδοῦσε,
τῆς μάννας του τὴν συμβουλή
καθόλου δὲν ψηφοῦσε.
«Καθὼς, παιδί μου, προχωρεῖς,
καὶ ἔς ἂν ἐλάφι τρέχεις,
νὰ κακοπάθης ἢμπορεῖς
καὶ πρέπει νὰ προσέχης»

Νανδάκι βρέθηκε βαθύ,
ὄρμα ἔς ἄν παλινκάρι,
νά τὸ πιδήση προσπαθεῖ
καὶ σπάξει τὸ ποδάρι.

Ἄλ. Κατακουζηνὸς

Η ΠΕΡΔΙΚΑ

Βόσκουνε οἱ ἄλλαις πέρδικες ἢ λούζονται ἔς τὸ αὐλάκι,
καὶ μιὰ ἔς τὰ νύχια περπατεῖ ἐπάνω σὲ κοτρῶνι,
καὶ γέρνει πίσω καὶ τηρᾷ μικρὸ ἕνα περδικάκι,
καὶ πότε τοῦ γλυκομιλεῖ καὶ πότε τὸ μιλῶνει.

Ἄκου τῆς μάννας τῆ λαλιά, καὶ ἀναίθα ἔς τὸ λιθάρι,
γιατὶ ἡ καρδιά μου λαχταρεῖ, μονάκριβο πουλί μου.
— Γιὰ δέ, μκινούλα, τὸ νερὸ ποῦ βρέχει τὸ θυμάρι,
γιὰ δὲ τὰ συνομήλια πῶς παίζουσι ἀντικρὺ μου.

— Ἐχουν οἱ μάννεις τους πολλὰ ! Ἐλα, πουλί, κοντά μου
κ' εἶδα τὸν ἴσκιο γερακιῦ ἐδῶ σιμὰ ἔς τὸ αὐλάκι.
— Πᾶμε, μκινούλα, ἔς τὰ νερά, νὰ βρῶ τὴν συντροφιά μου
αὐτὸ ἦταν σύννεφο μικρὸ, δὲν ἦτανε γεράκι.

Καὶ ὁ ἴσκιος πάλι ἐφάνηκεν ἐπάνω ἔς τὰ λιθάρια,
καὶ καταβαίνει ἢ πέρδικα ζητῶντας τὰ κριβὸς τῆς.
Καὶ αὐταῖς, ποῦ ἦταν ἔς τὸ ρίζωμα, τρυπῶσαν ἔς τὰ θυ-
[μάρια...]
Ἐκεῖθε ὁ ἴσκιος πέρασε, τοῦ γερακιῦ προδότης.

Καὶ ἀκούσθη ἕνα φτερούγισμα, μιὰ παραχὴ, μιὰ ἀντάρα
— Ἀπῶχει τὸ μονάκριβο, ἔχει πικρὴ τὴν τύχη ! —
Σκουῖζει, κτυπιέται ἢ πέρδικα μὲ τρόμο, μὲ λαχτάρα,
καὶ τὸ ἀκριβὸς τῆς σπαροτρᾷ ἔς τοῦ γερακιῦ τὸ νύχι.

Γ. Ζαλοκώστας

ΔΗΜΩΔΗΣ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΠΥΡΡΙΧΗ

Ἀπὸ τοῦ παρελθόντος ἔτους οἱ ἐγγώριοι χοροὶ, λείψανον τῆς ἐνόπλου ὀρχήσεως τῶν Κρητῶν, ἐθεωρήθησαν ὑπὸ τοῦ φιλοπροόδου ἐπὶ τῆς Παιδείας καὶ Δικαιοσύνης συμβούλου κ. Α. Βορεάδου ὡς ἄσκησις συνάδουτα πρὸς τὴν ἀνατροπὴν τῶς Κρητικοπαίδων καὶ λόγῳ ἀσκήσεως καὶ λόγῳ φιλοπατρίας. Διδάχθentes δὲ κατ' ἐπανάληψιν κατὰ τὴν ὥραν τοῦ μαθήματος τῆς Γυμναστικῆς εἰς τε τὰ Ἀνώτερα καὶ κατώτερα σχολεῖα τῆς πόλεως Χανίων ἐπεκροτήθησαν γενικῶς, οἱ δὲ μαθηταὶ εὐρίσκοντες εὐχάριστον τὴν ἐκμάθησιν τῶν κρητικῶν χορῶν ἀσχολοῦνται περισσότερο.

Ἐκ τῶν χορῶν τούτων οἱ ἐξέχοντες φέροντι ὑπὸ τὸ ὄνομα πυρρίχη ἢ πυρρίχης, ὑπάρχουσι δὲ καὶ πλῆθος ὄρων (συρτῶν) ἐπιχωριαζόντων κατὰ τὰς διαφόρους διαιρέσεις τῆς νήσου, οὕτω ἔχομεν τὸν Ἀποκορωνιωτικόν, Ρεθεμνιώτικόν καὶ Καστρινόν μὲ μικρὰς παραλλαγὰς πάντοτε.

Ἡ ὄρχησις αὕτη συνωδεύετο πάντοτε ὑπὸ ἀημάτων, φερομένων καὶ τούτων ὑπὸ τὸ ὄνομα πυρρίχη, κατ' ἀκολουθίαν δὲ καὶ σήμερον ἐν Κρήτῃ οἱ χορεύοντες ἔδουσι πλῆθος διστίχων ἐν συμφωνίᾳ πρὸς τὸν ῥυθμὸν τῶν βηματισμῶν τοῦ χοροῦ. Ἐκ τοιούτων παραθέτομεν τὰ ἑξῆς κατ' ἀλλήλα διὰ τὴν εἰσαγωγὴν εἰς τὰ σχολεῖα ἕνεκα τοῦ περιεχομένου αὐτῶν:

* * *

Κύτταξε Κρήτη τὸ χορὸ πού μάθαν τὰ παιδιὰ σου,
πού ξεύραν οἱ παρῶνοι μὰς νὰ χαίρει' ἡ καρδιά σου.

Κυτταξε χάρη κι' εύμορζιά, τιμή λεβεντσούνη
όπου 'χει τουτός ό χορός και τί χαραίς άζίνει!

* *

Κύτταξε και διαλάλησε 'ς όλους τής γής τους τόπους
τέτοιο χορό να μάθουνε δίδαξε τους ανθρώπους.

* *

Με του Μαιού ταίς μυρωδιαίς 'ς τά πράσινα χορτάρια,
για ιδέτε πώς χορεύουνε τής Κρήτης τά λειονταρια.

* *

Για ιδέτε πώς χορεύουνε για ιδέτε πώς πηδούνε,
γάμα! 'ς τή γή δε περπατούν 'ς άν τά πουλιά πετούνε.

* *

Πετούν ψιλά 'σαν άετοί, γυρίζουν 'σαν γεράκια
και 'σαν τά άγρίμια τριπηδούν με τά λυγνά κορμάκια.

* *

Θωρείτε τουτον τον χορόν που πάει ζάλο ζάλο
'ς τή Πόλι: θά χορέψωμε τον ίδιο δίχως άλλο.

* *

Τους πατριωτικούς χορούς χορεύετε παρθέναις
Μόνο μ' αὐτούς θά γίνητε μητέρες ζηλεμμέναις

* *

Τέτοιο χορό χορεύουνε 'ς τής ξακουσμέναις χώραις
Κρητικοπούλαις μοναχά και του Ζαλόγγου κόραις.

* *

"Αστε τους άλλους τους χορούς να τους χορεύουν άλλαις
Καρδιαίς αἰτοί δεν ήμπορούν να καιρουνε μεγάλαις.

* *

Κρητικοπούλας ό χορός έτσιτός διηγάται
'Από ποιά σέρνετε γενιά κι' σε ποιό δρόμο πάτε.

* *

"Όπου υπάρχει" Έλληνας τά ξένα διώξετέ τα
και τά δικά σας έθιμα ότε και μαθετέτα.

Οἱ πρόγονοι μὲ τάρματα καὶ μὲ χορὸ καὶ λύρα
ἐξήσαν καὶ ποθάνανε δίχως νὰ ἰδοῦνε μοῖρα.

* *

Ἐστὴν Πόλη στὴ Ἁγία Σοφία ἔστὴν Πόλη τὴν ώραία,
ἐκεῖ θὰ πᾶν στήσωμε Ἑλληνικὴ σημαῖα.

* *

Ἑλληνικὴ σημαῖά μου μὲ τὸ Σταυρὸ ἔστὴ μέση,
ὅποιος μού πῃ νὰ σάρνηθῶ ἢ γλώσσά του νὰ πέση.

* *

Ἀδελφωμένοι ὅλοι μας καὶ ὁ θεὸς θὰ μπαίψη
Τοῦ χρόνου ἄρθη Βασιλεῖς μαζί μας νὰ χορέψη.

* *

Πές μας το μάννα πές μας το ὡς πότε σκλαβωμέναις
οἱ ἄλλαις ἀδελφάδαις τῆς θὰ μένουν οἱ καῦμέναις.

* *

Ποτὲ τοῦ κόσμου τὰ κακὰ δὲν ἐφοβήθη ἡ Κρήτη
καὶ μιὰ σημαῖα νὰ ζητῇ μιὰ γλώσσα καὶ μιὰ πίστη.

* *

Ἐμεῖς δὲ ἠσυχάσαμε ποτὲ μας ἕως τώρα
γιατ' Ἐνωσι γυρεύομεν, δὲν θέλομεν ἄλλα δῶρα.

* *

Ὅλαις τοῦ κόσμου οἱ χαραῖς πηγαίνουν ἔς τὸν ἀέρα
γιατὶ δὲν ἤλθε ἡ χαρωπὴ τῆς Ἐνωσις ἡμέρα.

* *

Ὅλαις τοῦ κόσμου τῆς χαραῖς μιὰ λύπη τὴν μαραίνει
καὶ μὲ ἓνα πόνος ἐρωτῶ ἡ Ἐνωσις θὰ γένῃ;

* *

Καὶ ἂν ἐζωντάνευε ὁ Θεὸς ὅσους ἐπῆρε ὁ Χάρος
νὰ ἰδοῦνε τὰ ἐγγόνια τους θὰ ἔρευγε ἓνα βάρος.

* *

Τὸ βάρος ὅπου πλάκωνε καὶ ἔτρωγε τὴ καρδιά τους,
Τοῦρκοι γ' ἢ Φράγκοι μὴ γενοῦν μιὰ μέρα τὰ παιδιὰ τους.

* *

Αἶμα θὰ ἰδοῦν Ἑλληνικὸ ἔς ταῖς φλέγαις μας νὰ τρέχη
καὶ νὰ πηδᾷ μὲ δύναμι ἔσ' ἂν ποταμὸς σὰν βρέχη.

Θὰ ἰδοῦνε πῶς γνωρίζομε, ὡς πρέπει νὰ τιμῶμε,
τὴν ὑστερὴν παραγγελιὰ πού λέν ἅν ξεψυχοῦνε.

* *

Μητέρα τὴν Ἑλλάδα μας καθ' ἑνας νὰ γνωρίζη
κι' ὡς τε νὰ γίνῃ ἡ Ἐνωσις τὴν γῆν νὰ ροδερίζη.

* *

Γιατ' ἦταν οἱ Πατέρες μας περισσὰ ἀνδρειωμένοι
γι' αὐτὸ μᾶς βλέπουν, φίλε μου, μὲ χάρη ζηλεμένη.

* *

Ὅρκίζομαι πῶς τὸ γυαλί πού λέν Ἀυτονομία,
κομμάτια θὰ τὸ κάμωμε πριχοῦ νὰ ποῦνε τρίχ.

* *

Τοῦ Βασιλεῖα μας τὸ παιδί 'ς τὴν Κρήτη ἂν δὲν ἐπάτει,
Ποτὲ τοῦ κόσμου τὸ γυαλί κομμάτι δὲ θὰ κράτει.

* *

Φθάνει νὰ καταλάβωμε πῶς ἔχουνε ἰδέα
μὲ αὐτὸ νὰ μᾶς ἐμπαιζοῦνε καὶ θὰ τὰ ἰδῆς τὰ νέα.

* *

Νὰ κάμω θέλω μιά καρδιά πίκρες νὰ μὴ λογιᾶση,
Καὶ ὅπως τὸν βρίσκει τὸν καιρὸν, ἔτζι νὰ τὸν περάση.

* *

Τὶ νὰ τῆς πῶ τῆς Μοίρας μου! πού μ' ἔφταιγε κ' ἐκείνη,
Κ' ἂν μ' ἔφταιξε ἄλλος κάνεις ὁ Θεὸς νὰ τοῦ τὸ κρίνη.

* *

Τοῦτον τὸν χρόνον χαιρομαι τὸν ἄλλ' ὁ Θιὸς τὸ ξέρει,
Γιὰ θὰ πεθάνω, γιὰ θὰ ζῶ γιὰ θάμαι, 'ς ἄλλα μέρη.

* *

Δὲν εἶναι πρᾶγμα, ἀδελφοί, τερπνὸν 'ς αὐτὸν τὸν βίον,
Ὅπου νὰ μὴν ἀπέρασεν, ὡς ἂν πουλί, ἢ πλοῖον.

* *

Ὅποιος θέλει νὰ πλουτήσῃ πρέπει νὰναι γνωστικός,
Νὰ ἔχη ἀπομονή ὀλίγη, κ' ὄχι τόσο βιαστικός.

* *

Ὅποιος δὲν βασιτᾶ τοὺς ὄρους τῆς φιλίας σταθερά,
Νὰ μὴν ἔχη 'ς τὴν ζωὴν του οὔτε μιά στιγμὴ χαρά.

✓ Πόελα γὼ ν' ἀπέθνησκαι κι' ἔ Χάρως νά κοιμᾶται,
Καὶ πάλιν ν' ἀναστήνομεν, νά ἰδῶ πρὸς με λυπάται.

* *

Πόσον γλυκὸς ἔ θάνατος ὁπρὸν γενῆ τὸ βέλι,
Τὸν θάνατον ἔ τὸν πόνεμον θρίαμβον λέγων εἶλοι.

ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΑΡΧΗΓΩΝ ΚΡΗΤΩΝ

Ἄπάνω ἀπάνω ἔ τὰ κλοδιὰ ἀπάνω ἔ τὰ λοιλοῦδια,
πουλάκι ὁμορφοκελαῖδεϊ τῶν ἀρχηγῶν τραγουδία
Μὲ γλῆκ' ὁμορφοκελαῖδεϊ καὶ λέει ἀγάλι ἀγάλι,
ἄμε καυμένε Κόρακα καὶ σὺ Χατζῆ Μιχάλη.

Ποῦ τὴν μιὰν ἄκραν εἶν' ὁ γεῖς κι' ἄλλος ἀποῦ τὴν
[ἄλλη,

τῷ Κρήτης μὰ ὡς ἂν ἐσᾶς δὲν ἐβρεθῆκαν ἄλλοι.
Μὰ γιὰ τὸ ἀντριάς σας ἔπαινον δὲ λεω τὸ καυμένο,
γιατὶ εἶνε ἡ γλῶσσά μου ἄρωστη κι' ὀπίσω ἀπομένω.

Ἦρω Κριάρη, Σήφακα, Σκαλίδη καὶ Κορκίδη.

τῷ Κρήτης εἶστε τὰ θεριά τ' ἑλληνισμοῦ στολίδι.

Μαθιέ, καὶ γέρω Γογονῆ καὶ γέρω Κώστα ἴκωμη,

Μπασιά καὶ γέρω Μαλινέ ποῦ δὲ σᾶς πιάνουν φόβοι.

Μάντακα, ἀθάνατη γενιά, καὶ σὺ Ἄνδρου ἀκάκη,

ἔσαν ἀετοὶ τῷ ἑλευθερίας σέ ροιζνημιὸ χαράκι.

Ἔσεῖς τὴν πολεμήσατε τὴ βάρβαρη Τουρκίαν,

καὶ ἐθνισιαστήκατε γιὰ τὴν ἑλευθερίαν.

Ποῦς ἠμποεῖ νὰ τ' ἀρνηθῆ; πὼς εἶστε σεῖς αἰτία,

κι' εἶδεν ἡ Κρήτη σήμερον τούτη τὴν ἑλευθερία.

Ἔσεῖς μὲς τοῖς στραθιώταις σας κ' ἐτοῦτοι παρακάτω

ἐκάματε τὸν τύραννον κι' ἐγίνηκε ἄνω κάτω.

Καὶ ἄλλοι πλείστοι ἀρχηγοὶ ὅπ. ὕσατε ἔ τὴν Κρή-

[τὴν

ἔσεῖς τὸν ἐξεβγάλετε τὸν βασιληᾶν Χαμίτην.

Ἔσεῖς ἐπολεμήσατε μὲ οὐλὴν τὴν ἀνδρείαν

τὰ ἔχου σας ἐχάσατε γιὰ τὴν ἑλευθερίαν.

Ἄχ παπᾶ Μαρουλιανὲ μὲ τὴν πολλὴν τιμὴ σου,
εἶσαι ἀρχηγὸς τῆς πίστεως σου, εἶσαι καὶ τῆς Πατρῆς
[σου

Ἔσεῖς ποῦ μὲ πολὺν θυμὸν πάντοτε πολεμάτε
μὲ τὸ ἀνδρειωμένους Κρητικὸὺς τύραννον δὲ φο-
[βάσθε.

Ἔσας ἡ Κρήτη συντηρᾷ, χαίρεται καὶ φωνιάζει
καὶ τὸν ἐχθρὸν τὸ ἀπὸ μακρὰν τὸν κάνει καὶ τρο-
[μάζει.

Σεῖς εἶστε οἱ Θεμιστοκλείς καὶ σεῖς οἱ Μιλτιάδαι
τῶν ἀντρειωμένων Κρητικῶν ὡς οὔτοι ἦσαν πάλαι

..

Τὸν ἀντρειωμένον μὴν τὸν κλαῖς ὄντε κίαν ἀστοχήση
μ' ἂν ἀστοχήση μὴ καὶ ὀδὸ πάλ' ἀντρειωμένος εἶναι.
Πάντα ἔναι ἡ πόρτα τ' ἀνοιχτὴ κ' ἡ τάβλα του στρω-
[μένη.

καὶ τ' ἀργυρὸν του τὸ σκαμνὶ ὁμορφαστολισμένο,
Χαροκοποῦν οἱ φίλοι του χαρὰ ἔστων ἀντρειωμένο

✠

ΤΟ ΠΑΣΧΑ ΕΝ ΑΓΙΑ ΣΟΦΙΑ

Οὕτως οἱ ἡμέραι τοῦ θεοῦ καλάς καὶ εὐλογημένας
ἴσταν τὴν ἡμέρα τοῦ Λαμπρῆς ἄλλη κιαμιὰν δὲν
[εἶνε.

Ἄποῦ σημαίνουν ἐκκλησιαῖς τὰ μέγα μοναστήρια
σημαίνει κ' ἡ Ἁγία Σοφία τὸ μέγα μοναστήρι
μὲ 400 σήμαντρα μὲ 62 καμπάνες
μὲ ἑξήντα πέντε ἀρχιερεῖς διακόνους 400
ψαλτάδες εἰκοσιτέσσαρες ψαλτάδες 90
μὲ ἑκατοδύο πνευματικὸὺς μὲ τὸ χαστὶ ἔς τὸ χέρι.
Ψάλλει ζερόβᾳ ὁ βασιλῆας.. δεξιᾷ ὁ Πατριάρχης
ψάλλουνε τὸ χερουβικὸν καὶ χαμπλῶνον τ' ἅγια
καὶ μὴ φωνὴ ἀκούστηκε ἀπ' ἀρχαγγέλου στόμα:
Πάψετε τὸ Χερουβικὸν κίς χαμπλῶσουν τὰ ἅγια

καὶ δόστε λόγῳ σὴν Φραγκιά πῶς τὴν ἐπὶρ' ὁ
[Τοῦρκος.
Ν' ἄρθουν νὰ τὴν ἀδειάσουνε πρᾶμμα νὰ μὴν ἀφή-
[σουν,
νὰ πάρουν τὴν Ἀγιά Σοφιά μὲ τὰ χρυσᾶ τῆς τέμπλα
νὰ πάρουν τὸ Βαγγέλιον, Τράπεζα τῶν ἁγίων.
Κ' ἡ Δέσποινα ὡς τ' ἄκουσε τὰ μάθια τῆς δακρῦσαν
κι' ὁ Μιχαὴλ κι' ὁ Γαβριὴλ τὴν ἐπαρηγορῆσαν.
«Σώπασε, Ἀφέντρα καὶ Κερά».

ΑΛΛΗΓΟΡΙΑ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

Σὲ ψηλὸ βουνὸ σὲ ροιζημιὸ χαράκι
κάθετ' αἰτὸς βρεμμένος χιονισμένος
καὶ παρακαλεῖ τὸν Ἥλιον ν' ἀνατείλῃ·
ἦλθε ἀνάτειλε, ἦλθε λάμψε καὶ δῶσε
γὰ νὰ λύσουνε χιόν' ἀποῦ τὰ φτερά μου
καὶ τὰ κρούσταλα ἀπὸ τ' ἀκράνυγά μου.

Ο ΔΙΑΚΟΣ

Πᾶσα ταχὴ μὲ τὴν δροσιὰ π' ἀνοίγει τὸ λουλούδι,
ἀφρουκαθῆτε νὰ σᾶς πῶ τοῦ Διάκου τὸ τραγούδι:
'Ὁ Διάκος μέσα κάθηντο μὲ τὸν Μητροπολίτη,
μὰ τέθειον Διάκον ὁμορφὸν δὲν ἔβγαλεν ἡ Κρήτη.
'Ἄς το πῶς ἦτον ὁμορφος μὰ 'τον καὶ σπουδασμένος,
μέσα 'ς τὸ Θεολογικὸ σχολεῖο ἦτονε διαβασμένος.
'Ὁ Διάκος τότες ἦθειε ὄζω γὰ νὰ πορίσῃ,
νὰ πᾶ νὰ βρῆ τὴν 'πιτροπὴν κι' ὀπίσω νὰ γυρίσῃ.
— Κάθισε Διάκο μετὰ 'μᾶς κι' ἄτσι κι' ἄς πολεμοῦνε
μ' αὐτοὶ πολέμους κάνουνε κι' ἀνθρώποι θὰ χαθοῦνε.
— Μὰ νὰ πορίσω θέλω 'γὼ μὰ θὰ γύρω πάλι,
νὰ πᾶ νὰ βρῶ τὴν 'πιτροπὴν καὶ τὸν Χατζῆ Μιχάλη.

Καί μέσα 'ς τὸ Ἡράκλειο δὲν ἄφρη' ἄλλο ταῖρι,
κι' ἐβάστα κι' εἰς τὴν μέση τοῦ ἀσηματὸ μαχαίρι.
Καί θέτει κι' εἰς τὸν ὄμον τοῦ τ' ἀσηματὸ τρυφερί,
κι' ἐπήγαιν' εἰς τὰ χέρι τοῦ ἴσάν ὄμορφο τσιτσέκι.
Πορίζει πάει 'ς τὴν «Ραδικὴ» πάει 'ς τὸ Μοναστήρι,
κι' ὁ νοῦς του πλεῖρό δὲν τυῖδ' δε ὀπίσω νὰ γοῖρη.
"Ἄντρες ἐξήντα δυὸ χωριῶν κι' ἀπὸ τὰ Μοναστήρια,
κάτω 'ς τὴν πόρτα τ' Ἀρμουροῦ τὰ στέσαν τὰ τεχνίτρια.
Κάτω 'ς τὸν πόρον τ' Ἀρμουροῦ τὴν στέσαν τὴν κολῶνα,
κι' τὴν ἐβλέπαν τὴν Τουρκικὴν κι' ἐκειὰ ζωμένα" κι' ὄλας.
Ἄπάνω 'ς τὰ εἶκ σι δυὸ τῶν τέσσερις ἡ ὥρα,
οὔλο τὸ τουργικὸ λαὸς πορίζ' ἀπὸ τὴν χώραν.
Μιὰν ταχυὴν σηκώνουνται μὲ τόση δροσινάδα
κι' ἀποξημερωθήκανε 'ς τοῦ Γάζη τὴν καμάραν.
Κ' ἡ βάρδια τσί πρωτοθαρεῖ καὶ δούδει τὸ χαμπέρι,
πῶς ἡ τουρκιὰ ἐπλάκωσε κι' ἀμέτρητο ἄσκέρι.
Κι' ὁ Παντελῆς τῶν ἔλεγε ἀντέστε δά νὰ πάμε,
καὶ ὁ Σκουλάς τῶν ἔλεγε κάτστετε, ψώματα εἶναι.
Ἐκ' ἦτονε κι' ὁ γούμενος ὁ Παντελεμονίτρης
καὶ ἴσάν αὐτὸ πολεμιστὴ δὲν ἔκαμεν ἡ Κρήτη.
Ἐκ' ἦτονε κι' ἀληθινὸς μὲ τσ' ἄλλους κ' ἐπολέμα
καὶ τὸ σπαθὶ τοῦ κόκκινο ἀπὸ τὸ τόσον αἶμα.
Ἐξήντα πέντε χριστιανοὶ στέκουσ' 'ς τὸ μιτηρίζι,
κι' ἐφτὰ χιλιάδες ἡ τουρκιὰ καὶ ποιὸς τὴν ταγιαντίζει.
Πομέν' ὁ Διάκος μοναχὸς καὶ σπυνε τ' ἄρματά του.
'ς τὸ κὺλυμπο τὰ πέταξε ἀπὸ τὴν μάνιτά του
Καὶ τὸ σπαθὶ τοῦ ἔσπασε κι' εὐθύς πιάνει λιθάρια,
κι' εὐθύς τὸν ἐπλακώσανε σαράντα παληκάρια.
Ἐ τὸ Κάστρο τοῦ τὰ πήγανε τὰ ὄμορφά του φρυδιὰ,
παιδιὰ καὶ δὲν ἐκλάψανε ἐκκλησιὰς καὶ μοναστήρια.
Μ' ἀπουταν δὲν ἐστάθηκε 'ς τὴν ἐκκλησιὰν νὰ ψάλλη.
οὔλοι ἀπορπιστήκανε παππάδες καὶ δασκάλοι.
"Ὅσοι κι' ἂν ἦστε χριστιανοὶ εἰς τοῦ Χριστοῦ τὴ σκέπη
οὔλοι τοῦ συχωρέσετε καθὼς ἀπὸ τοῦ στέκει.

ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΠΡΩΤΟΒΥΘΙΟΥ
ΧΑΝΙΩΝ